

MOLNÁR ZSOLT

Tájékoztató

Kedves felhasználó!

A kezében tartott különösen értékes, megismételhetetlen, egyedi kivitelezésű, ugyanakkor bizonyos esetekben kisebb-nagyobb nehézségek előfordulásának gyakorisága miatt – mint például bánat, düh, fájdalom satöbbi satöbbi – nem kifizetődő, már-már elviselhetetlen életéért az átvétel pillanatától számított időtől fogva – bár nem kizárólag, de javarészt – ön a felelős. Mindennemű panasz vagy reklamáció megtétele nemhogy ezen termék – már ha annak minősíti – javulását, de halmozottabb mértékű értékvesztését idézi elő, nem beszélve arról, hogy el sem fogadunk ilyen célzattal megfogalmazott bejelentéseket, mivel ez nem a mi hatáskörünkbe tartozik. Ennek felvétele alvilági csoportok feladata, akik ügyét készségesen meghallgatják és elbírálják, viszont teljesen egyoldalú ítélethozatalra számíthat tőlük, és nem a maga szempontját részesítik előnyben. Ebből kifolyólag figyelmeztetjük önt, hogy legjobb tudása szerint használja fel ezt a – ha nem is véli úgy, de – több mint kecsegtető alkalmat, aminek megegyező pontosságú visszatérésére a vajmi kevésnél is redukáltabb az esély.

*Aláírás:
az ÉGIEK*

MOLNÁR ZSOLT (1983, Nagyvárad) költő. Születése óta mozgássérült, ezért magánúton, otthon végezte tanulmányait. 2004 óta ír verseket és közöl különböző nyomtatott és online lapokban. Magyarországon az Amatőr tehetségek antológiája publikált tőle. Kötetei: Kapaszodom (2009), De te itt maradsz (2011), míg a legutóbbi Kódolt remény címmel 2016-ban jelent meg a Holnap Kulturális egyesület gondozásában.

A csendevő

Tátongó szavak lüktetnek valahol,
befelé buzog peremükről a vér.
Szélcsend eróziója mélyre hatol,
amíg az értelem pontjáig elér.
A lemérhetetlenségnek nyugalma,
ami önmagába beletörődik,
a puszta létezését úgy akarja,
hogy köldökzsinóron hozzákötődik.
A semmi impulzusa marja torkát;
hangnyomokat tűz egybeperzseli.
Talán gazdájuk sem volt, aki ott járt,
az amnéziás föld megbocsát neki.

Átlátszó, amelyen keresztül árad,
hogya valaki kíváncsi lenne rá.
De a végtelenségig is táplálhat,
az magának él, még orráig se lát.

Szétszaggatott vaktérvé lett a nyelve;
hiába is forgatja a hallgatás.
De fölösleges bármit kezdjen vele,
légköre is valahogy teljesen más.

Teretlenség-határvövek a fogak;
csupáncsak maguknak tompa jelei,
melyeket ürességbe mind leforgat
a némaság elfertőzött szele itt.

Széjjelhordja kétirányú vákuum,
rakódik egymásra élet és halál
benne. A világra szelíden ráunt,
s egy időre fűzött pillanatra vár.

Akkor halmazállapotot vált a csend;
tárgyakra tapad, s benövi a közönnyt.
S meghallgattatja, hogy bántja odabent
magát, kinek talpa alatt szeretetszilánk-halom csörög.

2 BALATONSZÁRSZÓ – JÓZSEF ATTILA EMLÉKÉRE

A vasútállomás

Ahogy csikordul a tekintetem,
a halálod is belefájdul,
szikra gyullad a lélegzetem,
csillagod láza mindent elárul,
mert az időre szélütést mértél,
bajszod alól kicsorog a nyála,
a mama öle neked a végcél,
de még hullsz egy másik világba,
és a szemem sarkából látom,
miközben érkezek félig-hozzád,
bíbelődsz egy kicsit a parázson,
mikor oltsd ki, hogy el ne lopják,
és csak érkezem, csak érkezem,
megfosztalak a távolságtól,
a világok itt és most mérlegen,
utolérhetnélek akárhol,
de hagylak a Tejúton sétálni,
bár magányod letérítene,
üvöltöm, örökléted bírd már ki,
mert itt a sajátom,
ne küzdjek én sem ellene.

Az emlékház

Ezek súlytalan abroncsfalak,
csak egy láthatatlan kráter
mélyén veszhetnek el így tájak,
amik még te vagy, hiába vált el
a tested innen, elmondják
némán artikulálva a dolgok,
milyen bánatos boldogság

sebzett életre, hogy tapintható
az emlék, amire rá van írva,
hogy REND, bár másoknak káosz, nem több,
illatod az ágy vissza nem sírja,
kiszivárgott belőle, és elönt
az üresség, mit betömnek képek,
felnőttes gyermek babrálja állát,
sompolyogva sugárzó sejtésed
csillagod DNS-ében valamit lát,
s lányok, nők oly nehezen fogadnak
be teljesség-titkukba, hogy fürkéssz,
nézel előre, – vagy hátra csak –
és a világ mellett körben,
mert Rátaláltál, fölöslegesen el már nem mész.